

Yirmi Beşinci Lem'a, On Birinci Devâyı özetler misiniz? Ameliyat olup şifa bulmuş biri; neden bir ameliyattan daha korksun?

Burada bahsedilen kişi, Allah'ın verdiği her sıkıntıya yetecek olan sabrını gereksiz yere geçmiş ve geleceğe dağıtıp, hazır zamandaki musibete mağlup olan birisini temsil eder. Bu kişi, geçmişte yaşadığı ameliyattan korkmuyor, **geçmişte çektiği sıkıntıları düşünüp üzüyor**. "Şöyle ağrılar çektim şöyle acılar çektim" diyerek, hazır anını acılaştırıyor. Sabır kuvvetinin bir kısmını geçmişe göndererek sabrını tüketiyor. Oysa üzölmek yerine **acısı gittiği, lezzeti ve sevabı kaldığı için** sevinmesi gerekir.

"ON BİRİNCİ DEVÂ"

"Ey sabırsız hasta kardeş! Hastalık, hazır bir elemi sana vermekle beraber, evvelki hastalığından bugüne kadar, o hastalığın zevâlindeki bir lezzet-i mâneviye ve sevabındaki bir lezzet-i ruhiye veriyor. Bugünden, belki bu saatten sonraki zamanda hastalık yok; elbette yoktan elem yok. Elem olmazsa teessür olamaz. Sen yanlış bir surette tevehhüm ettiğın için sabırsızlık geliyor."

"Çünkü, bugünden evvel bütün hastalık zamanının maddîsi gitmekle elemi de beraber gitmiş, kendindeki sevabı ve zevâlindeki lezzet kalmış. Sana kâr ve sürur vermek lâzım gelirken, onları düşünüp müteellim olmak ve sabırsızlık etmek divaneliktir. Gelecek günler daha gelmemişler. Onları şimdiden düşünüp, yok bir günde, yok olan bir hastalıktan, yok olan bir elemden tevehhüm ile düşünüp müteellim olmak, sabırsızlık göstermekle, üç mertebe yok yoğa vücut rengi vermek divanelik değil de nedir?"

"Madem bu saatten evvelki hastalık zamanları ise sürur veriyor. Ve madem, yine bu saatten sonraki zaman mâdum, hastalık mâdum, elem mâdumdur. Sen, Cenâb-ı Hakkın sana verdiği bütün sabır kuvvetini böyle sağa sola dağıtma, bu saatteki eleme karşı tahşid et, 'Yâ Sabûr' de, dayan."(1)

İnsan hayvan gibi değildir, akıl itibarı ile geçmiş ve gelecekle alakadardır. Akıl geçmişin elemlerini geleceğın endişelerini hazır zamana taşıyarak insanın o anki keyif ve neşesini bozabiliyor.

Üstadımız da bu durumu düzeltmek için geçmiş madem geçip gitmiş, gelecekte henüz daha gelmemiş olduğuna göre bütün sabrını hazır ana yoğunlaştır ki, hastalık ve musibete karşı metanetli olabilesin diyor.

Olmayan bir şeye üzölmek ve sabır tüketmek, gereksiz ve boş bir tepkidir. Geçmiş ve gelecek yok hükmündedir. Öyleyse yok hükmünde olan bir şeye neden üzölüp tasalanayım ki diyerek, mevcut zamana odaklanmak gerekiyor. O zaman insandaki sabır kuvveti her musibete kafi gelir. Ama sabır kuvvetini gereksiz bir şekilde geçmiş ve geleceğe dağıtıp hazır zamana bir şey bırakmazsak, o zaman musibet ve hastalık anında müthiş bir sıkıntı çeker isyana sürükleniriz...

(1) bk. [Lem'alar, Yirmi Beşinci Lem'a.](#)